

יד לוחט

שמי אוריאל

אני בן 12 ומתגורר בירושלים

זה זמן רב מאיצים בי קרובי משפחה וחברים לכתב את הספור שלי ל"ילדים מספרים". הם אומרים ש"אין הרבה ספורים כאלה". החלטתי לכתב, ותשפטו בעצמכם.

לפני שאספר את ספורי, עלי להקדים ולספר דבר שלא קשור לספור כלל.

מכירים את הספור "הצלף" ("ילדים מספרים על עצמם" חלק ראשון).

זהו ספור על ילד שידע לקלע גוגואים לכל יעד שהציבו בפניו, והוכיח את עצמו גם כילד הגון ואנושי.

אני לא חושב שאני צלף כזה שיכול לקלע 99 מתוך מאה

גוגואים, אבל חברי אומרים שיש לי יד טובה בקליעה. "יד לוחטת" הם קראו לזה, להבדיל מ"יד קרה" שתמיד מפספסת. מי שמשחק בגוגואים, יודע מה פרוש "יד לוחטת". כשאנחנו רוצים לקלע למטרה, אנחנו חייבים תחושה נכונה: לדעת לא לזרק חלש מדי ולא חזק מדי, לא נמוך ולא גבוה, לא לרעד, והכי חשוב – לא לפספס. צריך להרגיש את המטרה ולהתחבר אליה.

אני חושב שהיה לי כשרון להפעיל כח בצורה מאוזנת לא רק בגוגואים. לפעמים הייתי מציב דלי וקולע לתוכו כדור פעם אחר פעם. הצלחתי לאמד נכון את המרחק ביני לבין הדלי ואת משקלו של הכדור, ידעתי לא לזרק חלש מדי ובעקור – לא חזק מדי, שזו הטעות שרב הילדים עושים. האמת היא שזו אמונת שמצריכה גם עדינות וגם קשיחות.

נראה לכם מסבך? אז צדקתם. זה מסבך בהחלט.

אם לא הבנתם מה פשר ההקדמה הזו – מיד תבינו. מסתבר שבורא עולם לא נותן לבן אדם יכולות סתם כן,

ואם חשבת שאת שום חשיבות ליד הלוהט שלי - התברר לי שטעיתי.

היה זה בשעת אחר הצהרים. הורי לא היו בבית, ואני הייתי אחראי על אחותי בת השבע ועל שני אחי הקטנים בני השש והארבע.

הכנתי שעורים בחדרי. לפתע הרחתי ריח של משהו שרוף.

בתחלה הנחתי שאמי בשלה משהו והוא נשרף, אך אז נזפרתי שאמי בכלל לא בבית. מהרתי לצאת מהחדר. עשן רב קדם את פני. עדין לא קלטתי מה קרה. רצתי לכיוון החדר, ואז הבנתי את גדל האסון.

חדר הילדים בער באש.

עצרתי לשניה אחת של הסוס, אך מיד הבנתי שכל האחריות עלי. "דינה!" צעקתי, "איפה את?"

"אני כאן", נשמע קול בוכה מתוך החדר.

מהרגע הזה פעלתי כמו מכונה. כל מה שאתאר בהמשך יראה לכם כמו נצח - אבל זה קרה בשתי דקות לכל היותר.

נכנסתי בריצה לחדר הילדים. ראיתי את דינה יושבת
בהלם ליד השלחן הבוער ומחבקת את נפתלי בן השש.
לקחתי אותם, רצתי אתם אל מחוץ לבית, ואז שאלתי:
"איפה אלי?"

דינה אמרה: "הוא היה במטה אני חושבת..."

נזכרתי באש הנוראית שהייתה בחדר וצרחתי "הצילו"
בקול בלהות, כדי שכל השכנים ישמעו ויושיטו עזרה. לאחר
מכן אמרתי לדינה: "לכי בינתיים למשפחת לוי, ואני אנסה
להוציא את אלי".

חזרתי לכוון הבית, ואז התחלתי לחשש שדינה תבוא
אחרי. קשה לסמך על ילדים קטנים. לכן חזרתי אל הדלת
הראשית, אמרתי לדינה "נו כבר, רוצי למשפחת לוי", וסגרתי
את הדלת שלא תוכל להכנס. לא נעלתי, כדי שפחות הכבוי
יוכלו להכנס.

לאחר מכן טסתי לחדר הבוער.

הוא היה אפוף עשן ולהבות. הצלחתי להכנס, ובקשי

יכלתי לראות את אלי יושב על המטה הגבוהה בת הקומתים,
מכונן כלו בפחד, מגן על עצמו בידי כשמסביבו אש
משתוללת. האש כבר אחזה בבגדיו, והוא צרח מפאב. לא
חשבתי לרגע, רצתי אליו, אחזתי בו וחשתי שהאש אווזת גם
בי, אף החלטתי שאחר כך אטפל בעצמי. לקחתי את אלי
בזרועותי. אני מעדיף לא לתאר איך הוא נראה. לא היה לי
זמן לחשב על כך. פניתי לאחור לצאת, ואז התברר לי שאין
שום אפשרות לצאת מהחדר.

ארון הספרים קרס וחסם את הדלת, ומדורה ענקית חסמה
כל אפשרות לעבר.

הבטתי לצד השני של החדר. גם המטה בערה. עמדנו
באמצע והאש בערה סביבנו. נלכדנו באש תפת. היה לי ברור
שנותרו לי שניות ספורות למצא מוצא לפני שאנחנו פשוט
נשרפים.

לרגע חשבתי לרוץ אל תוף האש ולצאת מהחדר כפי
שעשיתי קדם לכן עם דינה ונפתלי, אבל כשהתקרבותי, הבנתי
שלא אצליח. החדר כלו בער בחם נוראי. קשה לי לתאר את

הפחד והאימה שחשתי. התחלתי לומר "אשא עיני אל ההרים
מאין יבוא עזרי".

ואז עלה במחי רעיון.

אנו מתגוררים בקומה השלישית. מאחורי מטת הקומתים
יש חלון. מתחת החלון ישנה מרפסת סכה של השכנים. הבעיה
היא שהחלון היה מאחורי המטה הבוערת, ולא היתה לי שום
אפשרות לגשת אליו ולפתח אותו.

ואז הבחנתי שאין צורך לפתח. זכוכית החלון היתה
מנפצת, והתריסים נמסו מהחם. למעשה ראיתי מסגרת בוערת
ללא זכוכית וללא תריס.

במצב כזה, כשמאחורי ארון בוער ומלפני מטה בוערת,
החלטתי לעשות את המעשה הנועז ביותר שעשיתי בחיי.
בורא עולם נתן לי כח בלתי נתפס.

ידעתי שהאפשרות היחידה להציל את אלי היא פשוט...
לקלע אותו דרך החלון כדי שיפל למרפסת שמתחת.

הבנתי שהוא יפגע מהנפילה ואולי ישבר יד או רגל, אבל
ידעתי שהוא לא ימות מזה.

עמדתי שם, החזקתי את אלי וידעתי שעלי לשלט בזריקה.
אם הזריקה תהיה חלשה מדי, הוא יפל לתוך המטה הבוערת.
אם היא תהיה חזקה מדי, הוא עלול לפל מעבר למרפסת אל
הרחוב. כמו כן היה עלי לכונן את הזריקה בצורה מדויקת לתוך
החלון, כי אם אלי הקטן יתקל במסגרת החלון, הוא יפל הישר
למטה הבוערת. חייו של אחי הקטן היו תלויים בזריקה הזו.
אפלו לא חשבתי על חיי שלי.

נזפרתי במאות הפדורים שהשלכתי אל הדלי בחדר הבית,
וזה הרגיע אותי. נכון שמעולם לא קלעתי כשאש מקיפה אותי
וגורמת לי כויות וכאבי תפת, אבל בורא עולם נתן לי את
הכחות להתגבר ולהתרכז. אין לי שום הסבר אחר למה שקרה.
אזרחתי כח, צעקתי "שמע ישראל", ופשוט... קלעתי את
אלי מבעד החלון.

זו היתה קליעה משלמת. הוא עבר חלק דרך החלון, אפלו לא נגע במסגרת. שמעתי חריקה ולאחר מכן חבטה. הבנתי שהוא אכן נפל למרפסת. מיד לאחר מכן טפסתי אל החלון מבעד לאש וקפצתי למרפסת תוך שאני נתלה בקרשים של הסכה מלמעלה.

נחתי על רצפת המרפסת, בגדי דולקים עדין. בסיעתא דשמיא היו שם כוור ודלי. מלאתי את הדלי, שפכתי על אלי ועלי, והאש כבתה מיד.

כל התהליך שספרתי בשורות האחרונות ארך אולי עשרים שניות.

השכנים יצאו אל המרפסת והשלימו את המלאכה. הם שפכו עלינו דליי מים כדי לצנן את הכויות.

אמבולנס הזעק, ואנו הבהלנו לבית החולים.

למרבה הפלא, לא שבר אלי בנפילה יד או רגל. הוא נתקל בגג העץ שמנע מכה חזקה יותר. הוא נכוה, אך הכויות לא

היו רציניות. אני, לעצמתי זאת, נכונתי כוונות קשות מאד בכל חלקי גופי, אבל נשארתי בחיים כדי לספר לכם על כך.

לא אוכל לתאר לכם את תהליך ההחלמה. כוונות הן עניין לא פשוט כלל. הן גורמות כאבים נוראים, והשקום אורך חדשים רבים. במקום העור הפגוע השתילו לי עור מבנק העור (כן, יש בנק כזה. אין בו כסף וגם לא זהב, אך יש בו עור להשתלה לאלה שנכוו כוונות קשות כמוני).

עברתי יסורים קשים, אך העבודה שהצלחתי בחסדי שמים להציל את שלשת אחי ונצחתי בעצמי נתנה לי כח להתגבר עליהם.

בחקירת הדלקה התברר שאחי נפתלי שחק בגפרורים. לא היה צריך לכעס עליו, כי גם כך הוא הרגיש נורא כשהבין איזה אסון עלול היה להתרחש, וגם לא היה טעם להעניש אותו, כי הוא נענש מספיק בפחד שעבר.

אני רוצה לנצל את ההזדמנות הזו לפנות לכל הילדים באשר הם ולהזהיר: אש היא דבר מסכן. גפרורים אינם משחק,

ואם אתם רואים מישהו משחק בגפרורים, פשוט קחו אותם ממנו או צעקו צעקה גדולה ומרה, שכל המבגרים יבואו וימנעו ממנו להדליק.

אש אינה משחק. תאמינו לי. על בשרי חויתי זאת. וכשאומרים "צריך להזהר ממנו כמו מאש", לא סתם אומרים. מתכוננים לומר שאש היא כמעט הדבר הכי מסכן בעולם.

אל תשחקו באש לעולם. אל תתנו לאף אחד לידיכם לשחק באש. וגם אם ילדים אומרים: "מה אתה, פחדן?" זכרו את הספור שלי. היו אמיצים ואל תתנו לזה לקרות. לא רק בבית, גם בשדה או בחצר או בכל מקום אחר.

אני מחלים ברוך ה' מפצעי, חזרתי לת"ת שלי ואפלו לכשרון הקליעה שלי.

רק שהיום, כשחברים שלי אומרים שיש לי "יד לוחטת", יש לזה משמעות כפולה ומכפלת...

